

[Rager.]

var side 2020 — indrykkede meddelelsen. Det kan det ærede medlem hr. Heising heller ikke komme uden om. Hvis det ikke er en vedtagelse — ja, så ved jeg ikke rigtigt, hvad jeg skal kalde det.

Hvad angår frk. Gudrun Bjørner, skal jeg overlade det ærede medlem hr. Tholstrup disse meget hemmelige referater; jeg håber ikke, jeg inddrager mig på noget alt for forbyrderisk ved at lade det ærede medlem se disse referater af lukkede møder — han har måske allerede fået dem fra andre? (*Tholstrup*: Nej, det har jeg ikke!).

Så skylder jeg det ærede medlem hr. Poul Sørensen svar på et meget snurrit spørgsmål. Han spørger, om der er en mulighed for i borgerrepræsentationen at sørge for, at bestemmelserne kommer til offentlighedens kundskab. Ja, det er der som regel efter min mening; men jeg er altså ved denne forhandling blevet opmærksom på, at det ikke er helt tilfredsstillende, og det er derfor, jeg vil røre ved det. Nu spørger det ærede medlem mig, hvorfor jeg ikke gjorde noget ved det med Østifternes. Jeg har da i mange år regnet med, at de fleste i København ville have den bygning nedrevet, og intet har overrasket mig, som da man rejste kritik imod det. Det overraskede mig i højeste grad; jeg havde ikke troet, at nogen var særlig interesseret i at få det at vide — det har jeg set nu bagefter; men jeg havde da ikke nogen som helst interesse i at bringe det frem. Hvorfor skulle jeg bringe det frem og rejse en sag om noget, som jeg sagligt er ganske enig i? Det ville jeg aldrig have gjort — om det ærede medlem gør noget sådant, ja, det ved jeg ikke.

Poul Møller: Der er mange i det høje ting — og også uden for — som har interesseret sig stærkt for det spørgsmål, der blev rejst med det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaards forslag til folketingsbeslutning den 3. oktober. Spørgsmålet om Østifternes Kreditforenings bygning har jo givet anledning til stærkt presserøre og til megen kritik. Det var derfor naturligt — synes jeg i hvert fald personligt — at det ærede medlem fremsatte sit forslag til folketingsbeslutning, som dengang hed „Forslag til folketingsbeslutning angående den plan-

lagte nedrivning af Østifternes Kreditforenings bygning“.

Efter afslutningen af første behandling overgik dette forslag til anden behandling. Jeg går ud fra, at meningen med de to behandlinger af et forslag til folketingsbeslutning er den, at det må være det samme forslag, vi skal drøfte ved disse to behandlinger. Vi drøftede ved første behandling forslag til folketingsbeslutning angående den planlagte nedrivning af Østifternes Kreditforenings bygning; fra udvalget foreligger der derimod nu et forslag til folketingsbeslutning angående reglerne for tilskud af vejfonden. Altså — forslaget er lavet om, og læser man forslaget tekst, ser man, at den er affattet på en helt anden måde og vedrører et helt andet problem end teksten i det forslag til beslutning, som tinget havde til første behandling i begyndelsen af dette folketingsår.

Jeg ved naturligvis godt, at de tre behandlinger af samme forslag, som er foreskrevet i grundloven, gælder behandlingen af lovforslag og ikke forslag til folketingsbeslutninger, men jeg må alligevel mene, at når tinget vedtager, at et sådant forslag skal underkastes to behandlinger, bør det være det samme forslag, der underkastes disse to behandlinger, og ikke et helt nyt forslag, der kommer til anden behandling. Jeg må derfor principielt være betænkelig ved, at man i dag skal underkaste dette forslag, som aldrig har fået nogen førstebehandling, en „andenbehandling“, og jeg må endvidere sige, at det vel i sig selv er betænkeligt, når der samtidig på tingets bord ligger et forslag — angående hvilket der også er nedsat et udvalg — vedrørende det konkrete spørgsmål, hvorom man nu vil give regler i dette forslag til beslutning. Det kan vel ikke være rimeligt, at tinget ved anden behandling vedtager et forslag til beslutning, hvorved man pålægger et af tingets egne udvalg, som arbejder med det pågældende lovforslag, en ny vurdering eller en ændret indstilling over for dette; men hvis det ikke er noget sådant, man tilsigter, bliver det jo i bedste fald kun en selvfølge, man vil udtrykke i det foreliggende ændringsforslag til forslaget til folketingsbeslutning.

Endelig nærer jeg også en betænkelighed ved forslagets sproglige affattelse, idet det efter min mening ikke er affattet sprogligt